

Politica externă americană: militarism, ipocrizie, lăcomie

Timp de multe decenii, la Washington a existat un „consens bipartizan” în materie de afaceri externe. Acest consens a fost aproape întotdeauna greșit. America își menține hegemonia globală cu intervenții după bunul plac.

Fie că a fost vorba de războaiele din Vietnam, Afganistan și Irak, de răsturnarea guvernelor din întreaga lume sau de măsuri dezastruoase în domeniul comerțului, rezultatele au afectat poziția Statelor Unite pe scena internațională.

Un palmares rușinos

Încă din timpul Războiului Rece, politicienii democrați și republicani s-au folosit de frică și de minciuni pentru a implica SUA în conflicte militare externe imposibil de câștigat, notează Foreign Affairs. Președinții Johnson și Nixon au trimis aproape trei milioane de americani în Vietnam pentru a susține un dictator anticomunist, în baza așa-numitei teorii a dominoului – dacă o țară cade în fața comunismului, vor cădea și țările din jur. Teoria a fost greșită, iar războiul a fost un eșec abject.

Distrugerea Vietnamului nu a fost suficientă pentru Nixon și secretarul său de stat Henry Kissinger. Aceștia au extins războiul în Cambodgia cu o campanie de bombardament imensă care a ucis alte sute de mii de oameni și a alimentat ascensiunea dictatorului Pol Pot. Statele Unite au pierdut un război care nu ar fi trebuit să fie purtat niciodată. În acest proces, țara și-a afectat grav credibilitatea în străinătate și acasă.

Bilanțul Washingtonului în restul lumii nu a fost cu mult mai bun. În numele combaterii comunismului și a Uniunii Sovietice, guvernul SUA a sprijinit lovituri de stat în Iran, Guatemala, Republica Democratică Congo, Republica Dominicană, Brazilia, Chile și alte țări. Aceste intervenții au fost adesea în sprijinul unor regimuri autoritare care și-au reprimat brutal propriul popor și au exacerbât corupția, violența și sărăcia.

Războaiele catastrofale din Afganistan și Irak

O generație mai târziu, după atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, America a repetat multe dintre greșelile politicii externe. Președintele George W. Bush a angajat aproape două milioane de soldați și peste 8 trilioane de dolari într-un „război global împotriva terorismului” și în războaiele catastrofale din Afganistan și Irak. Războiul din Irak, la fel ca în Vietnam, a fost construit pe o minciună sfruntată, deoarece dictatorul irakian Saddam Hussein nu avea arme de distrugere în masă.

Cele două decenii de lupte din Afganistan s-au soldat cu mii de morți sau răniți în rândul trupelor americane și au provocat sute de mii de victime civile afgane. Astăzi, în ciuda tuturor acestor suferințe și cheltuieli, talibanii sunt din nou la putere.

Numai în ultimul deceniu, Statele Unite au fost implicate în operațiuni militare în Afganistan, Camerun, Egipt, Irak, Kenya, Liban, Libia, Mali, Mauritania, Mozambic, Niger, Nigeria, Pakistan, Somalia, Siria, Tunisia și Yemen. Armata americană menține aproximativ 750 de baze militare în 80 de țări.

„Comerțul liber”, după regulile Americii corporatiste

Nu doar aventurismul militar american și susținerea ipocrită a tiranilor s-au dovedit a fi contraproductive. La fel și acordurile comerciale internaționale pe care Washingtonul le-a

încheiat.

După ce americanilor obișnuiți li s-a spus, an de an, cât de periculoși erau comuniștii din China și Vietnam și cum Statele Unite trebuiau să-i învingă indiferent de costuri, marile corporații aveau o perspectivă diferită: au ajuns să iubească ideea de „comerț liber” cu aceste țări autoritare și au îmbrățișat oportunitatea de a angaja muncitori în străinătate la o fracțiune din salariile pe care le plăteau americanilor.

Peste 40.000 de fabrici din SUA s-au închis, aproximativ două milioane de oameni și-au pierdut joburile, iar clasa muncitoare americană a cunoscut o stagnare a salariilor – chiar dacă corporațiile au câștigat miliarde de dolari și investitorii au fost recompensați din plin.

Atâta timp cât multinaționalele bogate și magnații dețin controlul asupra sistemelor americane – economice și politice – deciziile de politică externă vor fi ghidate de interesele lor materiale, nu de cele ale marii majorități a populației lumii.

Washingtonul ar trebui să dezvolte acorduri comerciale în beneficiul lucrătorilor, nu doar a lobbyștilor marilor corporații multinaționale, care domină în prezent procesul de negociere comercială.

Prin urmare, este timpul ca America să înlocuiască militarismul, ipocrizia și lăcomia cu solidaritate și diplomație. Dacă nu, cea mai veche și mai puternică democrație din lume își va călca în picioare tocmai valorile cu care se mândrește.

Radu Jacotă

[See Full Bio >](#)